

### Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy<sup>(1)</sup>, w odniesieniu do aspektu zagwarantowania procedury sądowej dla „wszystkich osób, które uważają się za pokrzywdzone w związku z naruszeniem wobec nich zasady równego traktowania”, jak również przepisy zawarte w art. 47 akapit pierwszy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w odniesieniu do aspektu zagwarantowania prawa do „skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu”, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak przepis art. 211 lit. c) Legea dialogului social nr. 62/2011 (rumuńskiej ustawy nr 62/2011 regulującej dialog między partnerami społecznymi), który stanowi, że trzyletni termin na wniesienie powództwa o odszkodowanie rozpoczyna bieg „od dnia powstania szkody”, niezależnie od tego, czy powód wiedział, czy też nie wiedział o wystąpieniu szkody (i jej zakresie)?
- 2) Czy przepisy art. 2 ust. 1 i 2, a także przepisy art. 3 ust. 1 lit. c) in fine dyrektywy Rady 2000/78/W[E] z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak przepis zawarty w art. 1 ust. 2 Legea-cadru nr. 330, din 5 noiembrie 2009, privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice (ustawy ramowej nr 330 z dnia 5 listopada 2009 r. w sprawie jednolitych wynagrodzeń pracowników wypłacanych ze środków skarbu państwa), zgodnie z jego wykładnią dokonaną w Decizia nr. 7/2019 (wyroku nr 7/2109) (opublikowanym w *Monitorul Oficial al României* – dzienniku urzędowym Rumunii – nr 343/06.05.2019), wydanym przez Înalta Curte de Casație și Justiție (najwyższy sąd kasacyjny, Rumunia) przy rozstrzygnięciu skargi w interesie prawa, w okolicznościach, w których powodowi nie przysługiwało ustawowe prawo do żądania podwyższenia dodatku do zatrudnienia w chwili objęcia stanowiska w wymiarze sprawiedliwości w dniu następującym po wejściu w życie ustawy nr 330/2009, stanowiącej akt prawny wyraźnie przewidujący, że roszczeniami z tytułu wynagrodzenia są i pozostają wyłącznie te przewidziane w [rzeczonej] ustawie, co doprowadziło do powstania dyskryminacji pod względem wynagrodzenia w porównaniu z jego współpracownikami, opartej również na kryterium wieku, co w rzeczywistości oznacza, że tylko najstarsi pracownicy wymiaru sprawiedliwości, którzy rozpoczęli pracę przed styczniem 2010 r. (i którzy w okresie od 2006 r. do 2009 r. skorzystali z wyroków, których sentencja była przedmiotem wykładni w 2019 r. na mocy wyroku Înalta Curte de Casație și Justiție nr 7/2019), skorzystali z zaspokojenia z mocą wsteczną roszczeń z tytułu wynagrodzenia (podobnych do tych dochodzonych w drodze powództwa będącego przedmiotem niniejszego postępowania) w grudniu 2019 r./styczniu 2020 r. za okres od 2010 r. do 2015 r., chociaż w okresie tym również powód pełnił funkcję prokuratora, wykonywał tę samą pracę w tych samych warunkach i w tej samej instytucji?
- 3) Czy przepisy dyrektywy 2000/78/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie dyskryminacji jedynie wtedy, gdy jest ona oparta na jednym z kryteriów, o których mowa w art. 1 tej dyrektywy, czy też przeciwnie, przepisy te, ewentualnie uzupełnione innymi przepisami prawa Unii, co do zasady stoją na przeszkodzie różnemu traktowaniu pracowników w zakresie wynagrodzenia, jeżeli wykonują oni tę samą pracę dla tego samego pracodawcy [w] tym samym okresie i na tych samych warunkach?

<sup>(1)</sup> Dz.U. 2000, L 303, p. 16.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht  
(Niemcy) w dniu 8 listopada 2021 r. – ZQ/Medizinischer Dienst der Krankenversicherung Nordrhein,  
Körperschaft des öffentlichen Rechts**

(Sprawa C-667/21)

(2022/C 95/18)

Język postępowania: niemiecki

### Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

### Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ZQ

Strona pozwana: Medizinischer Dienst der Krankenversicherung Nordrhein, Körperschaft des öffentlichen Rechts

### Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 2 lit. h) rozporządzenia (UE) 2016/679<sup>(1)</sup> (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych, dalej „RODO”) należy interpretować w ten sposób, że służbie medycznej kasy chorych nie wolno przetwarzać danych dotyczących zdrowia jej pracownika, które są warunkiem oceny zdolności tego pracownika do pracy?

- 2) W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze z tym skutkiem, że zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. h) RODO możliwy do uwzględnienia byłby określony w art. 9 ust. 1 RODO wyjątek od zakazu przetwarzania danych dotyczących zdrowia: Czy w przypadku takim jak w niniejszej sprawie istnieją inne, a jeżeli tak, jakie wymogi dotyczące ochrony danych, których należy przestrzegać, oprócz tych określonych w art. 9 ust. 3 RODO?
- 3) W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze z tym skutkiem, że zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. h) RODO możliwy do uwzględnienia byłby określony w art. 9 ust. 1 RODO wyjątek od zakazu przetwarzania danych dotyczących zdrowia: Czy w przypadku takim jak w niniejszej sprawie dopuszczalność lub zgodność z prawem przetwarzania danych dotyczących zdrowia zależy ponadto od spełnienia co najmniej jednego z warunków określonych w art. 6 ust. 1 RODO?
- 4) Czy art. 82 ust. 1 RODO ma szczególny lub ogólny charakter prewencyjny i należy to uwzględniać przy ustalaniu wysokości szkody niemajątkowej podlegającej naprawieniu na podstawie art. 82 ust. 1 RODO na niekorzyść administratora lub podmiotu przetwarzającego?
- 5) Czy przy ustalaniu wysokości szkody niemajątkowej podlegającej naprawieniu na podstawie art. 82 ust. 1 RODO znaczenie ma stopień winy administratora lub podmiotu przetwarzającego? W szczególności, czy można wziąć pod uwagę nieistniejącą lub niewielką winę administratora lub podmiotu przetwarzającego, na jego korzyść?

(<sup>1</sup>) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichts  
Cottbus (Niemcy) w dniu 29 listopada 2021 r. – Stadt Frankfurt (Oder) und FWA Frankfurter Wasser-  
und Abwassergesellschaft mbH/Landesamt für Bergbau, Geologie und Rohstoffe**

(Sprawa C-723/21)

(2022/C 95/19)

*Język postępowania: niemiecki*

**Sąd odsyłający**

Verwaltungsgericht Cottbus

**Strony w postępowaniu głównym**

*Strona skarżąca:* Stadt Frankfurt (Oder), FWA Frankfurter Wasser- und Abwassergesellschaft mbH

*Strona przeciwna:* Landesamt für Bergbau, Geologie und Rohstoffe

**Pytania prejudycjalne**

1. a. Czy art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60/WE (<sup>1</sup>) należy interpretować w ten sposób, że wszyscy członkowie społeczności, której bezpośrednio dotyczy przedsięwzięcie, mają prawo do zaskarżania przed sądem naruszeń obowiązku,
  - i) zapobiegania pogarszania jakości części wód służących do produkcji wody do spożycia,
  - ii) zredukowania poziomu uzdatniania wymaganego przy produkcji wody do spożycia,

w oparciu o ochronę osób trzecich dotyczącą zakazu pogarszania stanu wód gruntowych (zob. wyroki Trybunału Sprawiedliwości: z dnia 28 maja 2020 r., Land Nordrhein-Westfalen, C-535/18 (<sup>2</sup>), pkt 132 i nast.; z dnia 3 października 2019 r., Wasserleitungsverband Nördliches Burgenland i in., C-197/18 (<sup>3</sup>), pkt 40 i 42)?